ZGODNJA
DANICA.
KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV. V Ljubljani, 2. grudna, 1892. **List 49.**

Nadškofje in škofje avstrijski
vsem vernikom svojih škofij

mir, pozdrav in blagoslov v Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Predragi v Gospodu!

(Konec.)

III.

Vse te besede Jezusove presegajo daleč življenje apostolov; govorjene so bile njim, pa tudi vsem njihovim pravim naslednikom. Preljubi v Gospodu! Ozrite se nazaj na dolgo versto naših sprednikov, ozrite se v bodočnost na naše naslednike v škofovski službi: nam vsem velja ukaz Gospodov, nam vsem njegovo poslanje, tudi nam je obljubljena njegova pomoč. Vsi pa smo eno v edinosti apostolske službe, ker vsi skazujemo z radostnim sercem pokorščino najvišjemu pastirju sv. cerkve in namestniku Jezusa Kristusa. Njemu je podeljena pravica, šteti celo čredo Kristusovo za svojo, in cela čreda Kristusova: škofje, duhovniki in neduhovniki (lajiki) so njemu poddani. Kajti svojo božjo pastirsko oblast izročil je Kristus sv. Petru in njegovim naslednikom, ko mu je slovesno govoril [1]): „Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce“

Kristus sam je torej začetnik apostolske službe v obče, kakor še posebno njene edinosti. On proglasil je to edinost kot nespremenljivi temeljni zakon cerkve; goreče je molil za njeno ohranjenje, on jo ohranjuje s svojo vsemogočno pomočjo.

Ko je pa Izveličar molil k očetu za edinost apostolske službe: „Ohrani jih v svojem imenu, da bodo eno.“ obernil je v višjeduhovski molitvi svoj pogled in svoje serce k edinosti cele svoje cerkve: „Pa ne prosim samo za njé, ampak tudi za tiste, kateri bodo po njihovi besedi v mene verovali; da bodo vsi... popolnoma eno in da svet spozna, da si me ti poslal.“ [2])

Preljubi v Gospodu! Glejte, koliko važnost pripisuje Gospod cerkveni edinosti. Na tej edinosti naj ljudje spoznajo, da je od očeta poslan kot odrešenik vseh ljudij; na njej naj spoznajo, da je njegovo delo božje, cerkev njegova naprava božja za izveličanje vseh ljudij. Kdor to znamenje razume in se oklene cerkvene edinosti, ta hodi za glasom Kristusovim; ta ne tava po temi zmote, ampak hodi v luči božje resnice, ne po mnogo obhojeni poti pogube, ampak po nebeški stezi, katero nam je Kristus odperl. Kdor pa neče razumeti znamenja, ki ga je Kristus dal, ampak se loči od cerkvene edinosti, ta se loči od cerkve Kristusove in loči se od Kristusa samega. Kdor naposled ne čisla zares visoko cerkvene edinosti, ali je njej nasproti celo vnemaren, temu se bo ohladilo katoliško mišljenje, ohladila katoliška vera, ohladila kerščanska ljubezen.

Cerkvena edinost, kakor cerkev sama, sicer nikdar ne mine: temelj cerkvene edinosti, papeštvo, ne bo nikdar premagano od peklenskih vrat; cerkvena edinost vesoljne apostolske službe ne bo se majala na veke nikdar, — toda naraščati ali pa upadati more cerkvena pokorščina in kerščanska ljubezen posameznikov, da, celih narodov. In zato more — kakor pri posameznikih, tako tudi pri celih narodih — zavest o tej cerkveni edinosti in njeni moči postati mogočneja, živeja in blagonosneja, ali pa slabeti, medleti in umirati.

Preljubi v Gospodu! Opomnili smo Vas že na to, kako tolažilna je podoba cerkvene edinosti, med tem, ko se širi med svetom needinost in sovraštvo. „Vzdignil se bo narod zoper narod,“ tako je prerokoval Kristus.[1]) V našo globoko žalost prešine nas včasih misel polna skerbij, se li ne izpolnjujejo znabiti te besede pred našimi očmi. Zato Vas prosimo in rotimo, preljubi v Gospodu, z besedami sv. Pavla: „Bodite med seboj ene misli po Kristusu Jezusu“ [2]). „Skerbite, da ohranite edinost duha v zvezi miru“ [3]). Bodite jednega duha po edinosti v veri, „ki premaga svet“ [4]); ohranite edinost duha po pokorščini in ljubezni, ki ste vez miru.

[1]) Joan. 21. 15—17.
[2]) Joan. 17. 11. 20. 21. 33.

[1]) Math. 24, 7. Marc. 13, 8. Luc. 21. 10.
[2]) Rom. 15. 5.
[3]) Ephs. 4. 3.
[4]) I. Joan. 5. 4.

Poživite torej v sebi, preljubi v Gospodu, vero, pokorščino in ljubezen! Tedaj vzbudila se bode mogočno tudi v Vas zavest cerkvene edinosti, in njeni mirupolni učinki blažili bodo življenje posameznikov in občin, družin in narodov. Ker so nam ti blagodari tako zelo potrebni, porabimo bližajočo se jubilejno slavnost našega skupnega očeta — slavnost cerkvene edinosti — da Vas opomnimo na dolžnosti pokorščine in ljubezni: Skažite se zveste otroke sv. cerkve; zberite se z nami vred okoli stolice sv. Petra.

Tjekaj, na naslednika sv. Petra, na Leona XIII. obernimo svoje oči in veselo se pripravimo na slavnostni dan njegovega jubileja. Sveti so gotovo nagibi, ki nas k temu navajajo; sveti bodo tudi učinki, katerih se od te slavnosti nadejamo. Jednodušno zbrali se bodo katoliki celega sveta pri skali Petrovi, in znamenja prave cerkve Kristusove zažarela bodo pri jubilejni slavnosti njegovega namestnika v novem blišču.

Toda, se li spodobi preslavljati jubilej namestnika Kristusovega, ako je oropan svoje svobode in svojega vladarstva? Gotovo želimo, da bi se sv. oče pri tej slavnosti veselili v polni meri svobode njim pristojne in da bi neprikračeno vživali svoje pravice, ter z novega obžalujemo krivice, katere se jim napravljajo. Pa tudi to, preljubi v Gospodu, je apostolsko, radovati se v sredi terpljenja zaradi Kristusa. Saj je pisal [1]) v verigah in okovih apostol narodov: „Veselite se vsikdar v Gospodu, bratje moji, še enkrat rečem, veselite se“ [2]). Stiska bila je njegova slava [3]); v sredi raznoverstnih nadlog bilo je preobilno njegovo veselje [4]). Dvignimo torej svoja serca k jednako vzvišenemu mišljenju, in poklonimo svojemu svetemu očetu k njihovi jubilejni slavnosti svoje molitve, svojo obljubo in svoje darove.

To, preljubi v Gospodu, bo pravi izraz našega prazničnega veselja; iskrena molitev za namestnika Kristusovega, da ga Bog ohrani in brani njegovih sovražnikov; dalje obljuba zvestobe, da hočemo v pokorščini do sv. očeta živeti in umreti; naposled darovi, prostovoljni in obilni, po stanu in premoženju vsacega izmed nas.

Vsepovsod morajo vlade in narodni zastopi obravnavati leto za letom o davkih in bremenih; a mi se poslužujemo svoje apostolske oblasti v to, da Vas prosimo. Vi pa skažite nam svojo otroško pokorščino s tem, da daste prostovoljno svoje milodare. V sredi lakomnega sveta, kjer vse leta in diria za dobičkom in kjer se le dá, da se napravi nov dobiček v denarju, na časti ali uživanju; razodevala se bode po Vas vzvišenost katoliškega mišljenja, ki v nadnaravni detinski vdanosti poklanja svoje darove; ki daje na tihem, ki daje, da dá. V sredi sramotečega sveta, ki zasmehuje naše prošnje in zaničuje Vaše darove, bode naše veselje obilno, ker našli bomo priliko, vaditi se v kerščanski ponižnosti zaradi namestnika Kristusovega.

„Milost božja z Vami vsemi,“ preljubi v Gospodu, „ki ljubite našega Gospoda Jezusa Kristusa neminljivo“ [5]) in ga slavite v njegovem namestniku; premilostljivemu Bogu pa, „ki more vse obilnejše spolniti, kakor prosimo ali umemo,“ „njemu bodi slava v cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove na vekov veke.“ Amen.[1])

Dano poslednjo pobinkoštno nedeljo v letu zveličanja 1892.

Franc kardinal Schönborn, knezo nadškof pražki. — **Albin kardinal Dunajewski**, knezo-nadškof krakovski. — **Anton kardinal Gruscha**, knezo-nadškof dunajski. — **Fulgencij Czarew**, nadškof, škof hvarski. — **Severin Moravsky**, nadškof lvovski, rit. lat. — **Alojzij Matija Zorn**, knezo-nadškof goriški. — **Janez Ev. Haller**, knezo-nadškof solnograški. — **Gregor Rajčević**, nadškof zaderski. — **Silvester Sembratowicz**, nadškof hališkolvovski, rit. ger. — **Izak Nikolaj Izakowicz**, nadškof lvovski, rit. arm. — **Janez Krst. Zwerger**, knezoškof sekovski. — **Matevž Jožef Binder**, škof šenthipolitski. — **Anton Jožef Fosco**, škof šibeniški. — **Janez Nep. Glavina**, škof teržaško koperski. — **Franc Ferretić**, škof kerški. — **Jurij Kopp**, knezoškof vratislavski. — **Luka Solecki**, škof przemiselski, rit. lat. — **Ignacij Loboš**, škof tarnovski. — **Emanuel Janez Schoebel**, škof litomeriški. — **Franc Sal. Bauer**, škof bernski. — **Matevž Vodopić**, škof dubrovniški. — **Simon Aichner**, knezoškof briksenski. — **Jakob Missia**, knezoškof ljubljanski. — **Janez Krst. Flapp**, škof poreško puljski. — **Martin Jožef Riha**, škof budejeviški. — **Evgen Karol Valussi**, knezoškof tridentinski. — **Jožef Kahn**, knezoškof kerški. — **Franc Maria Doppelbauer**, škof linški. — **Mihael Napotnik**, knezoškof lavantinski. — **Filip Nakić**, škof spletskomakarski. — **Julijan Pelesz**, škof przemiselski, rit. gr. — **Julijan Kuilowski**, škof stanislavski, rit. gr. — **Jožef Hanel**, kapitularni vikarij olomuški. — **Edvard Prašinger**, kapitularni vikarij kraljičin-graški.

Naročila: 1. Predstoječe pastirsko pismo prebere naj se se z lece vernikom I., oziroma ako se primerno razdelí, I. in II. adventno nedeljo.

2. Pri tem opomnijo naj se verniki s pokazom na velike potrebe apostolske stolice: za, hvala Bogu! mnogobrojne misijone; za ohranjenje vseh mnogoštevilnih osrednjih oblastnij sv. cerkve, ki so potrebne za celi katoliški svet; za preskerbljevanje toliko duhovnih oseb, samostanov in dobrodelnih naprav, ki so zarad ugrabljenja cerkvenih posestev in oropanja apostolske stolice v največji stiski, in vabijo naj se prav živo, da naj razveselé sv. Očeta o njihovi petdesetletnici z milodari (najbolje darovi v denarju) in jih obilno podpirajo, da morejo izdatno pospeševati cerkvene namene. Saj s takimi darovi v resnici ne podpiramo toliko osebe sv. Očeta, kot stvar, katero morajo zastopati. Veliko in vzvišeno stvar božjo, za katero je dal edinorojeni Sin božji sam pervi in največji dar: svoje življenje in svojo kri!

3. Častiti duhovnijski predstojniki pa naj kak primeren dan pred Božičem napravijo slovesno darovanje v imenovani namen; opozarja se pa, da zarad tega darovanje, ki je predpisano Sv. treh kraljev dan, ne sme izostati.

4. Nabrani jubilejski darovi pošljejo naj se kn.-šk. ordinarijatni pisarni, da se dalje izročé sv. Očetu.

---

[1]) Phil. 1. 13.
[2]) Phil. 4. 4. [3]) Rom. 5. 3.
[4]) II. Cor. 7. 4.
[5]) Ephes. 24. 6.

[1]) Ephes. 3. 20. 21

Slovenski romar v Sveti Deželi.

Danes, 20. oktobra, bilo mi je odločeno se podati v mili in neopisljivo serčno zaželjeni Betlehem, „mesto Davidovo“, mesto rojstva Sinú živega Boga-Zveličarja-Mesija sveta, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Dragi in častiti čitalji, blagi in verni Slovenci! Zapustimo za nekoliko časa sv. mesto Jeruzalem in poterpljivo in ponižno in blagodušno čitaje in premišljevaje me ubožčeka spremljajte v Betlehem. In, katero verno kerščansko serce od zaumnega otroka do starčkov ne razveseli ime Betlehem.

Opoldne napotil sem se na pot proti Betlehemu. Sedaj vodi tje lepa velika cesta, od tam pa dalje v Hebron in v Gazo. V vozovih „omnibus“ se vedno vozijo ljudje od Jeruzalema v Betlehem in nazaj; plača se jeden frank. Jaz sem jo mahal peš. Zvan Jafskih vrat pri obzidju jeruzalemskem, pod gradom Davidovim se cesta zavije polagoma nizdol v dolino Hinonsko in proti jugovzhodu. V dolini pod mestom je še čez ožjo in globokejo dolino zidan most, prekoračivši most vodi cesta lepo speljana navzgor v lepo, prostorno visoko dolino med verhovi jeruzalemskih gorá. Pri cesti ob začetku visoke ravnine je lepo poslopje angleške bolnišnice. Malo dalje in od velike ceste umaknjeno v sredinji ravnine stoji lepo in veliko selo z vkusnimi evropejskimi hišami in to je: nemško-pruska-luteranska naselbina, katera ima rodovitno, lepo in ravno polje v tej dolini; dobre vinograde in mnogo olivnih, smokovih in razne verste dreves, vertove in nasade.

Zopet ide se zložno višje, levo stran ceste, malo vzvišeno, po hribovju zida se samostan za redovnice II. reda sv. Frančiška Seraf. (za „nune klarisarice“). Malo naprej je hiša starodavna v razvalinah; pravijo, da je bila ta hiša starčka Simeona, kteri je bil vzel v tempeljnu Božje Dete Jezusa v naročje, in ki je Devici Mariji prerokoval britke žalosti in ji je pri tem prerokovanji prešinila dušo in serce perva posebna žalost. Kmalo se dospe po lepi cesti na grič, na kterem stoji velik gerški samostan reda sv. Bazilija pri Elijevemu studencu, „Mar Elia“. Pil sem vodo iz studenca sv. preroka Elija. Od tod se vidi še jeden del mesta Jeruzalema in lep razgled je po judejskih, moabskih, tudi samarijskih gorah in dolinah od tod.

Od samostana pri studencu sv. Elija, malo nizdol, se zagleda pervi pot mili, ljubi in prijazni Betlehem. Vse težave in one silne, neopisljive britkosti, žalosti, bolečine, dušne temine, in zapuščenosti, katere sem imel hodé proti Jeruzalemu, bivajoč v sv. mestu in po nekoliko do sem, so me o pogledu blaženega mesta Betlehema v trenutku zapustile in nebeški mir, jasnost in veselje mi je napolnilo dušo in serce. Vzvišen v duhu zaklical sem: Slava Bogu v višavah in mir ljudem na zemlji, kateri so dobre, svete volje!

Svetih-zgodovinskih spominov prešinjen in prevzet, kaj se je v Betlehemu in okolici njegovi godilo in dogodilo, nisem mogel naprej. Gledal sem ves opanjen na verh hribca pri mestu Betlehemu, kjer stoji starodavna veličastna bazilika in krije pod seboj prerevno, ipak preljubo, milo, veleslavno in presveto betlehemsko štalico v duplinah naravnih v verhu griča gorskega. Okolo bazilike pa stojijo trije obširni samostani in krasna nova cerkev frančiškanska. Zdelo se mi je, da tam v dolini pod betlehemsko goric na polju in pašnikih gorske obširne doline pasejo čede in živinico pobožni pastirji, na višavi pa angeljske trume nebeško slavo pevajo.

Zdramivši se idem dalje, pevajoč lepe in vesele slovenske božične pesmi. Okolica betlehemska je lepa, vse je pridno obdelano, okolo verhov gorá in gričev naravne skalovite verste, nasad nad nasadom, ali pa s kamenjem podzidane police, na njih zemlja, obsajena z vinsko terto, oljkami, smokvami in drugimi sadeži. Pozná se, da tu bivajo večina katoliški kristjani. Vsa sv. dežela bi zamogla taka biti, toda manjšina prebivavcev so kristijani, večina pa mahomedski Arabci, zanikerni kmetovalci in selivni Beduini.

Došel sem do groba Rahelinega (Rahel bila je žena očaka Jakoba). Grobno poslopje je mahomedska džamija (molitvenica). (Dalje nasl.)

Sveti večer v družini.

(Oče obesijo po dokončani molitvi rožni venec na steno. Janezek, mlajši sinko prižge pri jaslicah lučice ter pravi materi.)

„Le poglejte, dobra mati,
Vse bliščí se v hlévčeku,
Ješček ves je v peni zlati, —
Pač to vgaja božčeku!“ —

„Saj sem dal pa tudi novce
Vse za jaslice lepé.
Oče le poglejte „lovce,“
Kak' mogočno se deržé.“

„Pa pastirček pod drevesom
Trobi na zakrivljen rog;
Angelj pa hiti k nebesom,
Ker poklical ga je Bog.“

(Našteva še dalje in kaže različne podobice. Mati mu rekó smehljaje.)

Lepó je lepó.
Prav priden si bil,
Da sam še takó
Lep mah si dobil.“

(Dalje bolj resno.)

„Toda vedi, da mi ljubo
Ni, če plezaš po skalah,
In da iščeš zdravju v zgubo
Izpod snega skriti mah.

(Micka, hči domača, materi smehljaje.)

„Ne bojte se mati!
Janezek že dobro vé,
Kje mu mah je lepi brati,
Saj mu Gašpar vse pové.“

(Gašpar, starejši sin, pravi na to očetu po strani, da slišijo mati in sestra.)

Dersati se tudi zna.
Nove še saní ima,
Pa so vglajene kot nož,
Da, zato — je pa on mož.

(Sestra šaljivo Gašparju.)

„O, saj tudi ti si vedno
Včasih hodil tja na breg,
In s sanmí na herbtu redno
Si se spuščal besno v beg,
Ko so oče prikazali
Se za jezom in glasnó
So po tebi praševali
In ti mahali z rokó.“

(Janezek, ki vedno preslavlja pastirčke in jih od daleč ogleduje, če so na pravem mestu, očetu.)

Oče, kam tega postavim,
Prav nikjer prostora ni.
Že četert se ure bavim
Ž njim, pa vender ne stoji.
Ga li vidite, ki nese
Koš na herbtu pač težák?
Mislim, ta se pa ponese
Boljše nego drugi vsak."

(Oče mu rekó.)

„Tja ga stavi na ravnino,
Šaj ga vidiš, truden je;
V snegu prišel čez planino
In v sredi je teme."

(Na to se obernó k hčerki, rekoč.)

„Micka, knjigo vzemi v roko,
Pa preberi, kaj nocoj
Mati cerkev nam praznuje,
In potem pa kaj zapoj!

Tudi Janez bo pomagal,
In pritegnil Gašpar bo,
Da ga spanec ne bo zmagal,
Ker pri peči je topló.

(Janezek berž očetu.)

„Ni li oče, tudi z družbe
Svetega Mohorja kaj
Bo prebrala, ker je mnogo
Nam prinesel ta tečaj.

(Mati Janezku, ki je začel polglasno neko božičnico.)

„Janezek, zdaj le poslušaj,
Kaj pastirčki govoré,
In sledíti jim poskušaj,
Jezušček za vse to zvé."

(Dalje nasl.)

Vojaške vaje.

(Dalje.)

Meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso. Gal. V. 17.

Vadili so se vojaki posebno v orožji. Kakšno orožje so pa imeli? Puške, kratke bajonete, sablje, kanone. S praznimi rokami ne opravi vojak nič.

Pač je nam duhovnim vojščakom, potrebno vedeti, kakošno orožje da imamo in kako nam je to orožje rabiti. — Naše orožje je: molitev, zatajevanje, premagovanje, branje ss. bukev, sv. maša, ss. zakramenti... Kakošen se nam zdi vojak brez puške? Vi porečete: to še vojak ni. In kaj je kristjan, ki ne moli, noče moliti?

V vojski, kedar si prideta nasprotnika prav blizu, rabijo vojaki tista kratka bodala, katere bi mi primerjali onim kratkim molitvicam, katere je prav dobro opravljati, kedar nas nenadoma hude skušnjave zalotijo. Včasih pa v bitki tudi kanoni zagermijo in ti največ sovražnikov poderejo, cele verste. Strah obide armado, kedar železni kosovi razporšenih bomb začno žvižgati nad glavami. Taki kanoni v dušnem življenju so ss. zakramenti, spoved, sv. obhajilo. Kedo še ni skusil, kako dobro sv. obhajilo strasti ukroti, novo serčnost da celo tedaj, kedar je sovražnik že na pol zmagal. Ss. zakramenti, da, to so bombe zoper hudobnega duha; pred njim satan hitro beži. Veste pa tudi, da sovražnik, če le more, kanone odvzame, potare, ali pa še nazaj v nasprotnike oberne. Potem gorjé nasprotniku! Tako skuša hudobni duh narediti. On bi rad to dosegel, da bi s ss. zakramenti sebe ne branili, marveč le sebe usmertili, to se pravi z drugimi besedami, da bi ss. zakramente nevredno prejemali.

Vojaki so šli včasih daleč ven na vaje. Po cele ure so maršírali; zjutraj so šli, pa še le opoldne, ali celo zvečer domu prišli, lačni, žejni, da so komaj govorili. — Tako se moramo mi truditi in vaditi, če tudi je katerikrat bolj težko. Zgodilo se je tudi, da so nekteri vojaki na cesti obležali, da naprej niso mogli. Pa zadej je vozil voz, ki je ob straneh na zagrinjalih imel našit velik rudeč križ. V ta voz so onemogle polagali. Tako mi na potu proti nebesom omagujemo. Preslabi smo včasih. Vročina in pot nas tako zdela, da ne moremo dalje. Pa kedo pride na pomoč? Družba rudečega križa, mislim križ Gospodov, polit z rudečo kervjo našega Zveličarja. Ta križ je naše upanje, da nam bo pomagal naprej, naprej do našega cilja. To je milost božja.

Nekatere dni so vojaki ovili svoje kape z belimi rutami, tako, da je bilo nekaj belih, nekaj černih. Takrat so imeli med saboj prave bitke. Streljali so tudi s puškami na sovražnika, samo s tem razločkom, da niso streljali na ostro, ali s kroglami. Kako so se plazili po jarkih, ob skalah, skrivali se po germovji. In berzo — ko se je pokazal kak vojak nasprotnega oddelka, takoj se je slišal pok in videl dim. Kedar so si pa celi batalijoni prišli v lase, slišalo se je le rožljanje pušek in bučanje topov. Jako podučljivo za nas! Ali se tudi mi tako skerbno varujemo sovražnika v duhovni vojski, ali pomerimo berž s puško nanj, ko ga opazimo. O ne! Velikrat roke križem denemo, v senco se vležemo, namesto, da bi na straži stali. — Kedar je sovražnikov le odveč bilo, so vojaki tudi bežali. Tako moramo mi v vojski za dušo dostikrat bežati, če se hočemo rešiti, recimo tisti, ki so v hudih grešnih priložnostih!

Sploh smo opazili pri vajah dve imenitne lastnosti: veliko opreznost in strogo pokorščino. Kristjani tako radi pozabimo tiste lepe besede sv. Petra, v kateri nas opominja k čuječnosti: „Čujte in molite, ker vaš nasprotnik, hudobni duh, hodi okoli kakor rjoveč lev in išče, kje bi koga požerl."

Potem — stroga pokorščina! Vse se verši kakor na migljej! Hkrati so vstali, hkrati so šli spat, hkrati so šli po „menažo" — Ali pa, kedar imajo vaje z orožjem, kedar maršírajo.... vse gre v gotovem redu. In všeč nam je ta red. Pa le zato je tak red, ker so vojaki tako strogo pokorni od najnižje stopinje do najvišje. Brez pokorščine bi bila in morala bi biti v vsaki armadi babilonska zmešnjava. Vojna, ki ne zna več ubogati, je sama seboj razdejana in igrača bo nasprotniku, da jo premaga.

O da bi bila v sv. katoliški Cerkvi vsikdar tako natančna ubogljivost, taka vdanost do predstojnikov, do škofov, do papeža! Ako smo edini, potem se nikogar ne bojimo. Izgled take edinosti, izgled kerščanske armade v pravem pomenu besede, vojake in generale smo zopet videli na katoliškem shodu. Jezus Kristus sam nam je dal zapoved, da Cerkev poslušajmo. Koga torej moramo poslušati? Škofje papeža, škofe dekani, dekane župniki, župnike kapelani, in kapelane in sploh

duhovne pastirujoče morajo poslušati vsi verniki, ki so njim v varstvo izročeni. Papeža in škofa ni v vsaki duhovniji posebej, pač pa so škofovi namestniki tisti, ki so jih škof posvetili in škof v službo poslali. Ti so delujoča roka višjih pastirjev, ki dela, kar glava ukazuje.

Kjer so škofje in papež, tam je Kristus in tam je prava Cerkev. Tu se oklenimo in terdno deržimo. Kako nespametno delajo oni, ki hočejo po svojih potih hoditi, meni to ne ugaja, tega jaz storil ne bom, čemu bi nam zapovedovali, pa kaj bi se postil, pa kaj bi nas priganjali k sv. maši. Preljubi, pametni ste dovolj in spoznate, da bi Cerkev, ko bi vsi tako delali, morala razpasti, kakošen red bi bil v vojni, ko bi se začel že prostak (gmajnarček) napenjati in nadprostaku herbet kazati, nadprostak korporalu — in drugi zopet tako navskriž, častnik stotniku, stotnik polkovniku itd. O to bi bili potem čudni vojaki! Pa tega ni pri vojacih Stroga pokorščina vlada tamkaj. Od te vojaške pokorščine se učimo, kaka pokorščina bodi vsikdar v duhovni armadi sv. Cerkve.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Iz Maribora. (Spomin na Dobrovo pri Ljubljani.) Nekako v začetku tekočega leta prinašala je „Zgodnja Danica“ prelepi spis: „Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete na Dobrovi pri Ljubljani,“ in sicer iz spretnega peresa č. gosp. Antona Lesjak-a, dobrovskega kapelana. Kedo bi pa zameril, ako verla „Danica“ tudi ob koncu leta kaj lepega pové o znamenitostih imenovane Božje poti? —

„Pri sercu se Ti umili, hitreje in glasneje bije serce, korake pospešiš in na serčno zaželjenem kraju si, pri romarski cerkvi Marije Device v nebo vzete na Dobrovi!“ Tako opisuje zgoraj omenjeni gospod pisatelj čutila pobožnega romarja, ko ugleda od daleč premilo dobrovsko cerkev. Pač res, nebeška čutila prevzamejo serce, ko zagleda ljubeznjivo Marijino svetišče, zlasti na potu iz Ljubljane, ko se divna cerkev pokaže iz za gozdnega pomolja pri Rozorih. Kako lepo bi bilo, ako bi se to presunljivo mesto označilo s kakim znamenjem, — mogoče s kako podobo angelja, ki bi romarjem z roko kazal rajsko milo Marijino svetišče.

Poslednji čas se je mnogo lepega napravilo pri cerkvi in krog nje, bodisi že, da je vse tudi se posrečilo, ali ne, toda dve reči ste vender še nad vse drugo, ki romarje ginete, in to je veliki altar in premilo zvonenje.

Dobrovski veliki altar je znamenit in imeniten, ne toliko sicer v sedanji podobi, ampak v nekdanji in deloma še ohranjeni podobi. Pozornost vsakega opazovalca tega altarja na pervi hip nase obračajo nenavadno velike pozlačene sohe štirih škofov, ki stojijo na altarji, se vé, da sedaj na nepravih mestih in popolnoma v nasprotnem redu, kot so nekdaj stale. in strokovnjaško oko bo precej zapazilo, da celi altar akoravno gledé lepe arhitekture dosleden, vendar kar nič ne more zadovoliti okus pravega strokovnjaka. Spodnji, stari del altarja je kamenit, gorenji del pa lesen, postavljen leta 1853 po podobarju Mat. Tomec-u, dobrovskemu rojaku, kakor kaže dotični načert za altar. Kdaj je bil pervotni altar postavljen, kdo je bil tist duhoviti mož, ki je želel imeti tako pomenljiv altar, kakor bomo pozneje slišali, in kdaj je bila gotovo lepa skupina velicega altarja odpravljena, mi ni znano, in tudi na Dobrovi se o tem menda nič ne more poizvedeti.

Ko so poderli imenitno skupino, so vse orjaške kipe štirih škofov spravili v župnišče; tam so stali v obednici v štirih kotih, ker jim je prazno praznoverstvo podtikalo, da strašijo. Pač res bi smeli malo postrašiti tiste, ki so jih odpravili iz cerkve.

Istega leta (1853) postavili so dve sohi onih častitih škofov na altar, in sicer ona dva ob strani, in ker nista imela inful, napravil jim je neki ljubljanski pasar dve infuli z medenine in v ognji pozlačene in to v najokusnejši obliki, katere infule še danes nosita. Dve sohi ali štatvi ste bile pa v župnišču še nadalje hranjene, dokler tudi te dve niste prišle pozneje na altar. Zanimivo je slišati, kako so bile o svojem času te podobe prodane za neko cerkev na Gorenjskem, in odpeljane že do Ljubljane. A v Ljubljani dohiteli so jih Dobrovčanje in odpeljali nazaj. Tako nekako pravili so mi sedanji prezaslužni dobrovski gospod župnik, preč g. Jernej Babnik.

Od kod tedaj kameniti spodnji del altarja, in od kodi nenavadni kipi štirih škofov, ki stojijo na altarji, pa vender niso v nobeni primeri in zvezi ž njim?

Podajmo se v duhu v velikansko in pervo cerkev na svetu, v cerkev sv. Petra v Rimu. Ako gremo po velikanskih prostorih proti onemu mestu, na katerem navadno v vsaki cerkvi veliki altar stoji *), v prezbiterij, zagledamo tam altar posvečen Materi Božji in vsem svetem papežem. Nad tem, ali bolje ob strani altarja, pa stojijo štirje velikanski, iz brona vliti in pozlačeni škofje, ki deržijo ravno tako velikansk in enako zgotovljeni prestol, v katerem se znotraj hrani drugi leseni, častitljivi, starodavni škofovski prestol še iz pervotne cerkve sv. Petra, na katerem je, kakor se splošno misli, sedel še sam sv. Peter. To delo zgotovil je Napolitanec Bernini, katerega je papež Urban VIII leta 1629 zvolil za voditelja notranjih in vnanjih olepšav, takrat že dozidane cerkve sv. Petra. Je-li to Bernini jevo delo povsem okusno ali ne, tega ne bomo tu razpravljali, imenitno in pomenljivo je vendar le, in za nas znamenito zarad tega, ker po tem vzoru napravljen je bil svoje dni veliki altar na Dobrovi, le s tem razločkom, da so oni štirje škofje nosili prestol s podobo dobrovske Matere Božje. Od onega nekdanjega altarja je zunaj Marijinega prestola, ohranjeno še vse; spodnji kameniti altar s podstavo štirim škofom, štirje škofje in podoba Matere Božje. Naj bi prelepa misel nekdanjega altarja nikdar ne zginila iz spomina Dobrovčanov. Imena štirih škofov so ss. cerkvenih učenikov: Gregorija, Atanazija, Ambroža in Avguština.

Druga izredna posebnost dobrovske cerkve je premilo zvonenje. Veliki zvon B je res nekaj posebnega. Tehta le nekaj nad 42 starih centov, pa ima toliko polnost glasú in neizrekljivo milobo, kakor se pri mnogih težjih zvonovih enacega glasú težko kje nahaja. Drugi zvon je es, toda ne prav čist, vhaja bolj na d, tretji je g in četerti zopet b. Ko bi se drugi zvon prelil v čisti d potem bi zvonenje o milobi še mnogo več pridobilo.

Kdor ima veselje nad lepem zvonilom, ta naj se podá na Dobrovo, zlasti kadar k praznikom delo-

*) Pravi veliki altar stoji, kakor je znano, pod velikansko kupolo.

pust zvoni (poterkava) Podá naj se par streljajev od cerkve po dolini proti Horjulu, in tu bo užival v polni meri sladkost veličastnega zvonenja. Dolina obdana na obeh straneh od košatih gozdov, ne sliši se noben hrup in šum, vse je skrivnostno tiho, — pa čuj, na enkrat zaslišiš premile in mogočne udarce zvonov; — na kraju, kjer bi nikdar kaj tacega ne pričakoval! Vse to zdi se Ti nadzemsko, in je res nebeško! Vtopil se boš v neizrekljivo sladkost in ves radosten boš zaklical in zapel z velikim zvonom, ki nosi ime: „Češena Marija!"

Z Dunaja (Pogled v sedanjost.) (Konec.) Kako neizmerno je nadalje nekaj lét tekmovanje in poganjanje tergovstva! Seveda ima to kot neizogibna posledica tudi oslabšanje blaga; pri tem pa imajo vedno zgubo kupci in prodajalci. In kaj je nasledek tega? Grozen propad marsikake stare, poštene tergovine, ktera ne more tekmovati z goljufijo in sleparijo, — ubožanje marsikatere častne in pridne družine, sploh pojemanje ljudskega blagostanja. Dotaknimo se pa še druge slabe točke! Kakor je znano, bili so v prejšnem času ljudje veliko bolj zadovoljni ko zdaj; živeli so vsak po svojem stanu; prisluženi denar se je spravljal ter skerbno hranil po skrinjah za potrebe; vladala je blagodejna velikodušnost; ljudstvo imelo je strah pred božjo in človeško postavo. In sedaj: kamorkoli se ozreš, je polno nezadovoljnosti in tožb o slabih časih, polno nasprotovanja in zopervanja. Od kod vse to? Od tod, ker se ljudje vedno bolj odtujujejo ljubemu Bogu in sveti Cerkvi. Ako prične človek nezvest postajati Bogu ter odrekati Cerkvi dolžno ji pokorščino, — je zgubljen mir vesti, s tem pa tudi zgubljena zadovoljnost serca in vse pravo veselje. Ko so razterte spone, ktere postava daje, je gotova tudi nesreča pri človeku, in nesreča ima urne noge, pravi star pregovor. Kako žalostno je dandanes vse v tej zadevi, tega more se vsak prepričati, ki količkaj natančneje opazuje razmere. Ozrimo se na pr. na lepo zapoved posvečevanja nedelj in praznikov. Kako strogo zahteval je že v starem veku ljubi Bog spolnjevanje te visoke in svete postave! Kolikokrat in kako ginljivo pokladali so jo vernikom na serce papeži, namestniki Jezusa Kristusa na zemlji, kakor tudi škofje in vsi duhovni pastirji! In vendar — kako nepremišljeno se prestopa vedno huje! Ako imam tu v mestu ljubih gostov z dežele pri sebi, čudijo se ti večkrat ter sterme, videč, da se opravljajo popolnoma hlapčevska dela ob nedeljah in praznikih, ki so posebej Bogu posvečeni. Tukaj kujejo, kakor kak navadni delavnik, drugje belijo v nedeljo hišo; težke z deskami ali kamenjem obložene vozove vidiš prihajati; tam zopet nakladajo pohištvo za selitev itd. Celo poljedelec, ko je videl take brezbožne zglede, lahko pozabi veliko zapoved sv. vere, ter gre na polje ali v gozd opravljat tako delo, ktero veršiti je dopuščeno le o delavnikih. In ako pri takih prederznostih vsegamogočni Voditelj naše osode zaslepljenemu človeštvu malo vajeti napné, ter ga kaznuje s slabejo letino, z lakoto, z novimi boleznimi ali s kako pretresujočo nesrečo: o potem se toži o slabih časih in govori se: „s čim sem vendar to zaslužil?" in vedejo se mnogi, kakor da bi bili nedolžni in kakor da bi jim ljubi Bog krivico delal? Le prelahko pozabimo, da Jehova je za Svojo postavo goreči Bog, ki ne terpi malikov zraven sebe. Ako se odtujujemo Bogu, večni, neizmerni Dobroti, ako ne poslušamo in ne vbogamo Njegove svete Cerkve, Njegove vzvišene srednice na zemlji, ali jo celo preziramo in sramotimo: s tem darujemo malikom in svetni pohlepnosti! Da moramo za taki vpor zoper Gospoda vsega sveta preterpeti popolnoma zasluženo kazen, je čisto jasno. Greh zahteva spravo — to je in ostane resnica, dokler stoji svet! — In sedaj konec vsemu temu? Da dandanes terpimo vsi skup v žalostnih razmerah; da je mnogomučeno človeštvo kljubu vsemu besedičevanju o napredku, o prostosti, omiki, kljubu vsem iznajdbam, vedno revniše in slabše; da je beseda „slabi časi" resnična in da ne postanejo slabi časi boljši — ne posamezniku ne družbinstvu, dokler ne dobi vera in pamet zopet veljave. Sej le zvesto spolnjevanje zapovedi Božje in svete Cerkve je zmožno, da se zboljša in oblaži osebno in družbinsko življenje, da pripelje človeštvo do tako težko pogrešane zadovoljnosti ter vzbudi, vzderžuje in pospešuje časni in večni blagor.

Janez Repič.

Iz amerikanske Slovenije. „Amerikanski Slovenec" ima naslednji dopis iz Št. Pavla od 26. okt.:

Danes je došel papežev poslanec mil. nadškof Fr. Satolli v spremstvu nadškofa št pavelskega Irelanda, škofa winonskega Caterja, in duluškega Mc Golrika, ravnatelja amerikanskega semeniščа v Rimu, in več duhovnov. Papež se jako zanimajo za razvitek sv. vere v Ameriki, zato so poslali sebi vdanega služabnika, da obišče vse severoameriške škofije in se osebno prepriča o položaju katoličanov. Opoldne pripeljali so ti imenovani cerkveni dostojanstveniki v semenišče St. Tomaža v Merriam Park, kjer so jih pričakovali semeniščniki in jih dostojno pozdravili. Pri obedu zapeli so latinske napitnice papeževemu poslancu, domačemu nadškofu, škofoma iz Dulutha in Winone, ravnatelju amer. semeniščа v Rimu in vsem gostom. Takoj potem je bil koncert v praznično opravljeni dvorani, kjer so pozdravili visokega gosta v trinajstih jezikih. Izmed slovanskih jezikov bili so češki, poljski in slovenski. Slovenski nagovor (govoril č. g. A. Vilman) glasil se je tako-le:

Prevzvišeni apostoljski poslanec in nadvladika! Sprejmi naš priserčen pozdrav na amerikanskih tleh. Slovenski semeniščniki kličejo sinu solnčne Italije in rojaku Krištofa Kolumba iz dna serca: Dobrodošel! Želimo Ti najboljšega vspeha v poslanstvu, zaradi katerega si preplul široko morje. Naša najserčnejša želja pa je, da se do dobra prepričaš o gerdem obrekovanju nekaterih časopisov, ki so černili našega priljubljenega nadvladiko in ga stavili pred nevedni svet kot nasprotnika katoliških župnijskih šol. Sporoči Sv. Očetu, da je amerikanski Lavigerie v pervi versti zvest ud sv. katoliške Cerkve, in v drugi versti pa tudi vdan deržavnim napravam in načelom, ki so podlaga amerikanske vlade in družbe. H koncu pa Ti kličemo:

Bog čuvaj dobrotljivi Te,
Bog živi Te, Bog živi Te.

Satolli se je zahvalil v latinščini. Izražal je svoje popolno zadovoljstvo z vodstvom semeniščа in z napredkom semeniščnikov ter zagotavljal, da hoče vse to pohvalno omenjati pred Sv. Očetom. Opominjaje mladeniče, naj se terdno oklenejo edinozveličavnih naukov sv. katoliške vere in njenega vidnega poglavarja slavno vladajočega papeža Leona XIII., poslovil se je od semeniščа in šel obiskat št. pavelsko akademijo sv. Jožefa, kjer so ga čakale nadaljne sloves-

nosti. Druzega dne došel je še mil. škof Shanley. Ta in vsi prej našteti cerkveni knezi prišli so pogledat stavišče za novo semenišče št. pavelške nadškofije. Zvečer bil je papeževemu poslancu na čast slavnosten obed v velikanskem hotelu Ryan v Št. Pavlu Mil. nadškof Satolli bode ostal v Št. Pavlu do konca tega tedna.

K d o?

Kdo prepire neti, vžiga,
Narod zoper narod ščuje,
Za resnico se ne briga,
Z vso nesramnostjo jo psuje?

Kdo kot tiger kervoželjni
Ime dobro skruni, ropa?
Vsaja sadež strupno-zelni,
Mnogim je za grobokopa.

Kdo pobožnost zbada, smeši,
V rokovicah gladi zlobo?
Brez vestí hvalisa, speši
Najostudniši gerdobo?

Kdo je, pred katerim v svesti
Nikdo ni srovin, napada?
Proti Kristusa Nevesti
Polen je zavisti, jada?

Kdo nedolžni še mladini
Zapeljivost sladko slika?
Kdo predragi domovini
Stebre tare in spodmika?

Kdo je lačen, ki škandalov
Po vsih kotih stika, išče?
Ima, kot zdaj sluga „balov,“
Pri sleparstvu zatočišče?

Lepe bližnjega lastnosti
Kdo zmir v slabi luči kaže?
Če zasačen je pri zlosti,
Studno in debelo laže?

Varuj, mili rod slovenski!
Tega ljutega se zmaja;
Vedi: v službi je peklenski
Dušni ropar, sreče, raja!

On pod krinko véd, napredka,
Lepoznanstva se ti bliža;
A lažnik je od začetka,
Svetega sovražnik križa. —

Drage vse svetinje tvoje
On napada prav po risje;
Varuj se ga! — ker le-tó je!
L i b e r a l n o časopisje!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Sirija. Samostan oo. efremitov v Mardinu je letos izposlal perva dva svojih misijonarjev v bližnje vasi in sta spreobernila čez 20 jakobitovskih razkolnih družin k sv. veri.

V Perziji je veliko zgledovanje zbudilo spreobernjenje anglikanskega misijonarja h katoliški veri. Anglikanski kanterburški nadškof je v Perziji vstanovil misijon, da bi anglikansko krivovero razširil med nestorijanci; eden naj slavniših misijonarjev, kar jih je nadškof tje poslal, je bil David Benjamin. Ne pa da bi bil krivoverce h krivovercem spreobračal, je Reverend David Benjamin sam prestopil v naročje sv. katoliške cerkve.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

N a m e n i z a m e s e c d e c e m b e r (gruden).

a) G l a v n i n a m e n:

Katoliška Poljska dežela.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

b) P o s e b n i n a m e n i.

1. **S. Edmund in tovariši mučenci.** Vse naznanjene pa ne še zaznamnjane ali neprevidene potrebe. Zimske priteżnosti revežev.

2. **S. Bibijana.** Hudo bolni in umirajoči. Neki terdovratni starci. Pomoč za neko družino v silnem pomanjkanji. Prav mnogi, ki so brez živeža in stanovanja.

3. **Frančišek Ksav.** Katoliški misijoni. Novoizvoljeni jezuitovski general. Mašniki in obhajanci.

4. II. Adventna nedelja. **S. Peter Krizolog.** Potrebe našega odrešenja in njih spoznanje. Velike težave katoliskih srenj med protestanti.

5. **Ss. Jeronim in Simon.** Naj priteżniši in najbolj preganjani misijoni. Možje odpadli od vere in verskega življenja.

6. **S. Nikolaj.** Milost premišljevalne molitve za duhovne in redovnike. Neko bogoslovno semenišče. Zanemarjeni otroci.

7. **S. Ambrož.** Pomoč škofom v njih težkih službah. Materinske družbe. Keršćanski značaj za vradnike. Poklicne zadeve.

8. **Brezmadežno spočetje M. D.** Sv. oče. Avstrijanski cesar. Marijanske tergovske kongregacije na Avstrijanskem in na Nemškem.

9. **S. Anon.** Odgoja otrók iz mešanih zakonov. Zatrenje hudobnih naklepov. Važne volitve. Vstanova bratovščine Jezusovega presv. Serca.

10. **Prenesenje svete Marijine hiše v Loreto.** Srečno oskerbljenje otrók. Odprava velikih pohujšanj. Na sercu bolni.

(Dalje nasl.)

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neki mladeneč za pravo pamet. — Bolno sestro priporoča brat za pomoč in zdravje. — Odvernjenje nekega pohujšanja od mladine. — Žena priporoča svojega moža N. lj. Gospej presv. Serca in sv. Jožefu, da bi popolnoma na pravo pot

prišel. — Božjasten deček za pomoč. — Mati priporoča svojega sina dijaka, da bi bil bogoljuben, priden ter dosegel stan od Boga mu namenjen. — Serčno priporočeni dve osebi, v dušnih in telesnih potrebah. — Dva mladenča, da bi ju Marija obvarovala vseh nesreč na duši in na telesu.

Zahvala

Žena, bivša v velikih stiskah, je bila večkrat rešena na prošnjo M. D., sv. Jožefa in sv. Antona; naznanja torej priserčno zahvalo za preljubo pomoč in se še dalje v bratovsko molitev priporoča. J. Č.

Serčno zahvalo naznanjam za uslišano molitev k Naši lj. Gospej presv. Serca, sv. Fr. Seraf., w. A. di Paul in sv. J. (?). Čez dve leti bivši bolna sem zopet zdrava in hodim k sv. maši. — hvala Bogu, Mariji in svetnikom!

Iz Košane. M. Š.

Zahvala za razvozljanje neprijetne reči po milosti Jezusovega najsvetejšega Serca, na prošnjo N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega in ubogih duš v vicah.

Služabnica M. K. v Sarajevu.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prečast. gospod župnik Frančišek Povše je postal kanonik v Novem mestu. Slava!

Blag. gosp. dr. Vinc. Gregorič je postal primarij v deželni bolnišnici. Čestitamo s polnim sercem!

Liturgično. Prečastiti duhovščini v obče znani založnik liturgičnih del gosp. Friderik **Pustet** typogr. s. Sedis Apost. v Regensburgu, izdal je zopet v novem natish Missale Romanum v obliki male pole (velikost vezane knjige 27 × 37 cm), ki obsega vse nove in najnovejše maše in je tiskan na močnem, za oči prijetnem popirji. Knjiga se dobiva v Katoliški bukvarni v Ljubljani v različnih vezih. Posebno ugaja ta knjiga vezana v rudečem šagrinu z zlato obrezo za 25 for. (s proprijem vred, za katero koli škofijo.) Omenjeni vez odlikuje se po svoji elegantnosti in terpežnosti, kakor tudi po primeroma nizki ceni.

Župnijo Ihan je dobil č. g. Anton Lenasi, kurat na Colu.

Spreobračanja h katol. cerkvi. V srenji Kölesd, v tolvanski stolici, na Ogerskem je 22 kalvincev in 5 luteranov prestopilo v katoliško cerkev.

Množenje katoličanov v Čikagi silno naglo raste. Zadnjih pet let se je med drugimi 50.000 Poljcev ondi naselilo in vsi so zvesti katoliški veri. Čikago je dandanes eno največih rimsko-katoliških mest. Rim sam ima le 54 srenj, Čikago jih ima 90. Katoliško prebivavstvo je za 150.000 duš številniše kot je vsega prebivavstva starodavnega Rima.

Odpustek, ki se lahko pridobi. 21. svečana 1891. so Sv. Oče papež Leon XIII. dovolili 50 dni odpustka na besede: „Salvator mundi miserere nobis!“ „Zveličar sveta, usmili se nas!“ („Stimmen vom Berge Karmel“, December 1892.)

Misijonsko. Č. g. Janez Macun, misijonski mašnik pri oo. lazaristih v Celji, je 24. nov. odrinil na potovanje v Egipt, v Macedonijo itd., Carigrad in Palestino ter bode, ako Bog dá srečo, božične praznike obhajal v Jeruzalemu. O tej lepi priliki smo čast. oo. lazaristom izročili raznih zbirk „Zgod. Danice“ za Sveto deželo, za naše brate v Bulgariji (Adrijanopol, Filipopol) in Macedoniji. Verniti se utegne mesca svečana prihodnjega leta. Dobrotnikom bodi v tolažbo, da se moli zanje v Jeruzalemu, Betlehemu, Nazaretu in po druzih svetih krajih in misijonih.

Kolera se na Ogerskem še zmeraj po nekoliko prikazuje; v Subotici je bil te dni veliki letni teržni čas zarad kolere odložen.

Zoper šolnino na srednjih šolah je v poljskem klubu na Dunaju govoril poljski poslanec Potoczek. Rekel je, da javne šole se tako vzderžujejo iz denarjev davkoplačevalcev, da je silo terd in nepravičen davek.

Amerika. V semenišču sv. Tomaža so 13. nov. naslednji gg. bogoslovci iz Slovenskega prejeli dijakonat: Matija Bilan, Fr. Jager, Milozvan Požek in Ant. Vilman. — V Joliet-u se je vernih duš dan ponesrečil g. Jurij Mihelič; delajoč pri nekem novem mostu je padel 20 čevljev globoko in nezaveden obležal, ter je prepeljan v bolnišnico čez 2 uri umerl. Bil je 48 lét star, doma iz Suhorja na Dolenjskem. Zapustil je na Kranjskem ženo in 2 otroka. Rojaki so mu oskerbeli dostojin katoliški pokop. „Bodite pripravljeni, ker ne veste ne ure in dneva...“ Bog mu bodi milostljiv! — 5. nov. pa je bil pokopan g. Mart. Plut, tudi iz Suhorja pri Metliki; bolehal je skoro leto in dan in večkrat previden s ss. zakramenti. Star je bil 49 lét. Pred komaj 6 mesci je prišla za njim žena z otroci, in kako so bili veseli, da so se zopet videli, ker več kot 10 let se niso več videli... Bolezen si je bil nakopal, kakor njegov brat Janez Plut, v tovarni, kjer kamen meljejo. Kameniti prah jima je zašel v pljuča in po dolgi mučni bolezni je nastopila smert. V teku 9 mescev sta se oba poštenjaka preselila v večnost. Naj v miru počivata.

Novosti. Drobtinice, 26. letnik, vredil dr. Fr. Lampe. V Ljubljani 1892. Založila „Katol. družba“ za Kranjsko. Ta lepa, 192 straní, polna koristnih tvarin, je ravnokar prišla na svitlo iz „Katol. tiskarne“ in se delí in razpošilja udom.

Zgodbe sv. pisma za nižje razrede s 47 podobami spisal dekan Ivan Skuhala. Tretji natis 1892. Ta mala knjižica (po Knechtu) stane vezana 26 kr., in je kakor nalašč pripravna za božičnice malim pa tudi odraščenim.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Bohinec 3 gld. — Neim. da bi dijaki molili za duše v vicah 10 gld. — Č. g. župnik Jož. Jereb 2 gld. 80 kr. — Č. g. župnik Anton Bogulin 2 gld. — Č. g. kapl. Jož. Brešar 6 gld. — Dobrotna roka 1 gld. — Neimenovana 50 kr. — Neimen. 20 kr.

Za sv. Detinstvo: Neimen. 10 gld. — G. K—r 50 kr. — Č. g. J. Jereb, vpokojeni župn. 1 gld. — Notranja šola v Škofji Loki 35 gld.

Za Marijanišče: Ga. Branke 10 gld. — V. č. g. dr. J. Svetina 5 gld. — Neim. 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. župnik Jož. Jereb 2 gld.

Za Bosnce misijone: Neim. 25 gld.

Za afr. misijon: Č. g. župnik Mih. Bogulin 5 gld. — Gpa. Mar. Šelko 1 gld.

Za Bosno: Č. g. župnik Mih. Bogulin 5 gld. — Neimenovan za cerkev sv. Ant. v Stari Rieki 10 gld.

Za najpotrebniše misijone: Č. g. žup. Fr. Bohinec 2 gld.

Za misijon v Ugandi: Č. g. žup. Ant. Peterlin 5 gld.

Odgovorni vrednik: Luka Jeran. — Tiskarji in založniki Jožef Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.